

Cuba (CANADA) rejsen 2012 - Rejsedagbog nr. 4

Onsdag den 14.marts 2012

Merete: Fra Cuba landede vi i Toronto, Canada, kl. 12.15 lokal tid. Ved udtjekning skulle jeg vise, hvilke frø jeg havde med fra Cuba – toldereren troede vist, at det var hele min Føtex pose fuld, men det var kun den lille pose, som vi havde købt fælles i Botanisk have. Vi havde vist også et par andre små frø i bagagen, men det taler vi ikke højt om.

Efter at have fået bagagen skulle vi finde biludlejningsfirmaet, men det viste sig at være temmelig svært. Der var skiltet med udlejningsbiler, men ikke præcist hvor vi kunne finde vores næste bil. Efter forespørgsel i en info-skranke fik vi at vide, at vi skulle ringe til et nummer, hvilket vi gjorde, og blev afhentet – Bent forsøgte at sige, at det nok ikke var korrekt, men vi blev kørt til Hotel Double Tree, hvor de havde deres firma. Her var der en sød pige, der hjalp os med at finde det rigtige sted, hvor vi skulle afhente vores bil. Efter kørsel tilbage til lufthavnen og med lufthavnstog til terminal 3 (vi landede i terminal 1) fandt vi endelig udlejningsfirmaet Holiday Auto, eller her hed det Alamo, hvilket havde gjort det besværligt for os at lede efter firmaet. Ca. 2 timers søgen blev det til. Heldigvis kunne de se på os, at vi trængte til at blive tanket op med 1 flaske vand hver, dejligt. Da de så al vores oppakning, fik vi straks opgraderet vores lejede bil til en Jeep med stort bagagerum. Fin bil.

Kilometertælleren stod på: 10.192 km

Vores næste destination var Niagara vandfaldet, men først skulle vi have lidt at spise – vi havde ikke fået mad siden lufthavnen i Havanna kl. 6.30, så kl. 15.30 rumlede vores maver temmelig meget, og vi delte en stor vegetarpizza hos Boston Pizza i den sydlige del af Toronto, dejligt. Her fik vi god vejledning af servitricen ang. hoteller ved Niagara Falls.

Vi tilbagelagde de 127 km til vandfaldet i dejligt solskin og omkring 10 graders varme, og pludselig stod det der bare for enden af gaden, American Falls. Et imponerende syn. Da vi kom helt tæt på, fik vi så øje på den del, der kaldes Horseshoe, som er 54 m i højden og 780 m i bredden, så det er bare endnu større med de kolossale vandmasser der flyder igennem. Der løber ca. 100.000 m³ igennem vandfaldet i minuttet. Når man stod ved rækværket og kiggede på det fascinerende vandfald dannedes der flotte regnbuer, og små dråber vand ramte os i ansigtet, så man må sige, at der er stor kraft på vandet. Der kom mange gode billeder i "kassen". Vi besluttede, at vi gerne ville bo tæt på vandfaldet, og Flemming fik forhandlet en rimelig pris på Hotel Marriott 144 \$ x 2 + 25 \$ for at parkere bilen, men så fik vi også den smukkeste udsigt til vandfaldet fra 18. etage. Tja, lidt dyrt, men smukt, og så havde vi værelset indtil middag næste dag. Efter at have beundret vandfaldet i skumringen gik vi op i byen for at få lidt at spise. Vi lavede lidt sjov med servitricen, og hun mente, at vores mænd kunne komme igen næste morgen for at vaske op for 10,90 \$ i timen!!!! Vel hjemme på hotellet igen ville vi lige tage lidt billeder af vandfaldet med lys på, men vi nåede kun et enkelt, inden der blev slukket for lyset allerede kl. 22.00 Stort ØV, ja, det er åbenbart ikke turisttid endnu. Inden sengetid og billedfremvisning blev der kigget meget på den smukke udsigt. Gardinerne skulle bestemt ikke rulles for i nat, og Bent og jeg var i hvert fald oppe flere gange i nattens løb for at kigge på vandfaldet, og man må sige, at vi faldt i søvn til de buldrende vandmasser.

Niagara Horse Shoe.

Torsdag den 15.marts 2012

Km: 10.335

Morgenudsigt fra hotellet, ikke værst.

Kjesten: Jeg havde også været vågen flere gange i nat for at betragte det smukke syn. Selv i mørke var det imponerende. De mange millioner af liter vand, der blot buldrer lystigt af sted hele døgnet! Vi havde haft en frygt eller forudelse om, at noget af vandfaldet villet være frosset, men siden vi fløj over det for ca. 2½ uge siden på vej til Havana, har vejret åbenbart været på den gode side, for der var ikke spor af is i modsæt-

ning til dengang. Der var jo også plusgrader nu. Da jeg stod op før 7, var det lige før solen stod op, da så solen stod orange og flot over "vandet" kunne man blot blive ydmyg. Smukt og storslået. Vi nåede at få et par billeder, før det blev overskyet med lidt regn. Selv om denne nats hotelprijs var ret meget i overkanten af vore normale overnatningspriser, var morgenmad ikke inkluderet, så vi fandt en lille ydmyg morgenmadsrestaurant. Senere på dagen kom solen igen, og turens sidste postkort fik jeg skrevet med den smukkeste hoteludsigt nogensinde. Vi skulle først checke ud kl. 12.00, og det var heller ikke mange minutter før, vi stod ved skranken og afleverede nøglen samt fik betalt for frankering af postkortene. Formiddagens "kontorarbejde" havde udover postkortskrivningen bestået i at gøre de to første rejsebrevne klar til afsendelse. Nu måtte det da kunne lykkes for os at komme af med dem. Hotellet havde også en internetforbindelse, men den skulle vi blot betale 10\$ for, så vi regnede med at kunne finde billigere løsninger!

Merete og Kjesten ved postkortskrivning på værelserne.

Vi havde betalt 25\$ for at parkere (!!!!), men deri var så også gratis "valet"-tjeneste, som betyder, at man afleverer nøglen, således at bilen bliver kørt væk. Hvis man ringer 15 minutter, før man har brug for den, kommer den hen foran indgangen til hotellet, og det gjorde den! ☺ Vi sagde farvel til Niagara og tak for den flotte naturoplevelse. Nej, det blev alligevel ikke helt farvel til Niagara-vandet. Vi kørte til Niagara whirl pool – en strømhvirvel ved et knæk på floden Niagara, som forbinder de meget store søer, Eire og Ontario. I butikken kunne man for 3\$ købe små flasker med ½ dl vand, som havde overlevet Niagara vandfaldene! Også i forskellige farver afhængig af, om vandet havde været udsat for farvelys eller ej! Tja, hvad kan man sige om forventninger til turisters intelligens. Vi ved jo, at der er mange reklameskilte i dette land, ét af dem kunne jeg godt lide: "Rethink your waste". Ud for en kirke var der skrevet: don't gamble with your soul!

Det er lige før, foråret bryder ud her i denne del af Canada. Piletræerne står med de smukkeste lyse gulgrønne skud. Her er mange vinmarker og vinproducenter i området. I går aftes fik vi en flaske rødvin fra en lokal producent af Merlot vin – i en klar flaske.

Vi skulle jo se at komme af med vore rejsebrevne. Fra vor rejse til USA/Canada for 1 3/4 år siden havde vi erfaret, at McDonald tilbyder gratis WIFI. Derfor blev dagens frokost indtaget på en McD i byen Niagara-on-the Lake, en by med meget historie med ca. 15.000 indbyggere. Byen blev grundlagt af amerikanere, der støttede den engelske regering under den amerikanske revolution i 1770-erne, og derfor flygtede til Canada. De blev kaldt loyalisterne. I krigen i 1812 mellem USA og Storbritannien invaderede amerikanerne området. Præsident Jefferson mente, det blot var et spørgsmål om at marchere og havde regnet med støtte fra loyalisterne. Det skete ikke. Briterne fik støtte af loyalisterne, den engelske elite samt det franske Cana-

da og indianerne. Byen blev brændt ned af de tilbagetrækkende amerikanske tropper, så det er en ret ny by. Ved siden af Nordamerikas ældste golfklub ligger Fort Missisauga. Her blev det til lidt fugle- og egerknig. Der er ikke langt til USA, på den anden side ligger også resterne af et gammelt fort. I dag er byen meget turistpræget med et højt prisniveau. Vi forespurgte om prisen på en Bed og Breakfast, men det ville koste lige så meget som gårsdagens hotel med udsigt til Niagara. På vores videre færd kom vi forbi St. Catherines Museum, hvor der var udsigt til den første af 8 sluser på Welland kanalen, som forbinder de samme to søer som Niagara floden, bygget i 1800-tallet, og som er en del af St. Lawrence Seaway. Vi besluttede at blive i området, og her ved St. Catherine fik vi råd om billigere overnatningsmuligheder i Niagara Falls by. Det blev derfor til et motel i den vestlige del af byen, Express Inn, til kun 45\$ + skat. En noget mere ydmyg overnatning, men ok. Denne gang har vi så fået et værelse, hvor vi ikke kan lukke døren til badeværelset, men skidt. Her er også gratis WIFI, så jeg fik rådet bod på ikke at have medsendt rejsebrev nr. 2 i min mail fra tidligere på dagen.

Aftensmaden blev indtaget på en meget typisk nordamerikansk restaurant. Merete og jeg fik en vegetar thairet (uhm) og Bent og Flemming fik sparerib. Noget af det mest underlige og tåbelige, vi har set i lang tid, var, at der ved hvert bord var en fladskærm, så familierne kunne vælge, hvilket TV-program, der skulle ses samtidig med at maden blev indtaget. Der er jo ingen grund til at snakke sammen, vel! Samtidig med de forskellige lydeffekter fra de mange fjernsyn var der også flere store fladskærme rundt omkring i restauranten med baseball-kamp, men vi var jo vant til et højt lydniveau fra turen til Cuba. Ideen med at overnatte i byen endnu en gang var bl.a. at se farverne på vandfaldene om aftenen og samtidig tage et par billeder af dem. Da vi nærmede os centrum af byen fra vest, fik både Flemming og jeg flash-back om Las Vegas i gamle dage før de store paladser. Der var et kæmpe lyshav af diverse neonreklamer og glimtende og blinkende billeder. Her er godt nok ikke spillehaller i stor stil, men en masse forskellige "adventure lands". Det er også muligt at blive gift i de mange små bryllupskapeller. Utroligt, hvor meget et storslået naturfænomen kan trække med sig. Stribevis af moteller ligger på denne vej. I går aftes havde vi kun bevæget os rundt omkring det dyre hotel, og her var der ikke det samme liv, som blot et par gader derfra

Aftenstemning i Niagara (og ikke Las Vegas).

American Falls.

Projektørerne til vandfaldet.

Vi kunne endnu engang forundres og imponeres over de flotte vandfald, både med og uden lyseffekter. Tilbage på vort motel kunne vi nyde en kop kaffe, da der var en vandvarmer og kaffepulver på rummet. Så kunne alle da holde sig vågne til billedfremvisningen af de mange vand-fotos fra i dag.

Fredag den 16.marts 2012

Km: 10.423

Bent: Vi havde aftalt med ejeren på Express Inn, at vi bare kunne forlade værelserne og lægge nøglen på værelset. Han tippede vores alder til at være godt over lømmelalderen, så han fandt det ikke nødvendigt at inspicere værelserne inden vores afgang. Vi forlod stedet ca. kl. 8:00 og kørte ind mod Niagara for at finde et sted at spise morgenmad. AiMaes buffet til \$6,99 for morgenmad (all you can eat) var også tilbuddet i dag. De tjener helt klart penge på os; anderledes står det måske til, når det drejer sig om nogle af canadierne, vi spiser som fugle i forhold til flere lokale, vi har iagttaget. Vi kørte derfra mod syd, ned mod Lake Erie (ofte forekommende sø i kryds og tværs). Vi holdt ved Fort Erie, hvorfra vi kunne se Peace Bridge i morgentågen. Peace Bridge fører over Niagara River til USA. Stedet dannede i 1812 rammen om det mest blodige slag i Canadas historie. Vi gik lidt rundt om fortet, gæstecenteret var lukket, sæsonen er ikke startet endnu her. Vi har i dag hørt, at der var snestorm sidste fredag.

Slaget ved Fort Erie 1812.

Vi troede slaget var slut

Vi fortsatte til Port Colborne, indløbet til den 42 km lange Welland Kanal, som siden 1829 har muliggjort sejlads mellem Lake Erie og Lake Ontario. Hvert år fragtes 40 mill. tons gods ad kanalen via de 8 sluseanlæg som hæver/sænker skibene de 100 meter, som er højdeforskellen på søerne. Trafikken i kanalen starter dog først fra 22. marts, den har ligget stille alle vintermånederne, medens søerne er frosset. Vi gik en lille tur i bydelen ved kanalens start, husene var meget fine, holdt i gammel stil.

Stemmingsbillede fra Port Colborne

Vi satte dernæst kurs mod Toronto, og drøftede hvad vi så skulle få eftermiddagen til at gå med. Vi havde kørt forbi et skilt til Warplane Museum i forgårs, da vi ankom, og det ville være en mulighed, hvis vejret blev dårligt. Det var det så ikke i dag, 18-20 grader og solskin må siges at være ok for årstiden her. Men vi kunne ikke lige komme i tanke om andre interessante emner, så valget faldt på Canadian Warplane and Heritage museum. Et rigtig flot og spændende museum genopbygget i 1996 efter en brand, som desværre ud over bygningskade også betød tab af en del interessante emner fra flysamlingen. Vi så mange flotte fly.

Museet er hjemsted for det andet eksisterende flyvende eksemplar af Lancaster, som findes. Prince Charles er protektor for museet.

Motoreftersyn på Lancaster. For 2.500 \$ og medlemskab af museet kan man få en tur i Lancasteren.

Efter museumsbesøget fortsatte vi mod Toronto og besluttede at holde ind i god tid inden storbyen for at lede efter overnatningsmulighed. I Oakville (ca. 30 km syd for Toronto) begyndte vores jagt, en jagt som skulle blive meget udmattende, og medføre, at vi tog retræten og trak os langt længere fra Toronto end første forsøg. Jagten sluttede efter 3 timer, og egentligt ikke med godt økonomisk resultat, men hellere betale 100 dollar for værelset end køre tilbage til området vest for Niagara, hvor vi sov sidste nat. Vi endte på Admiral Inn i Hamilton, et gammelt, men meget nydeligt hotel. Vi spiste Cordon Bleu på hotellet, god mad og måske et forsøg på langsomt at nærme os de danske madvaner igen. Til sidst var der et kig på vore billeder på værelset, "nogen" havde taget flere billeder end andre i dag. Efter forevisningen fik vi gjort Cuba nyhedsbrev 3 færdig og sendt via hotellets (gratis) Wifi.

Lørdag d. 17. marts 2012.

Merete: Vores sidste feriedag.

En meget diset morgen med små vanddråber i træernes grene.

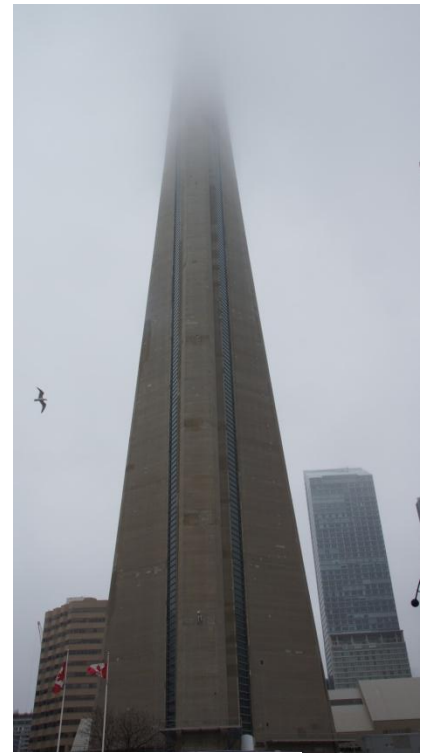
Vi indtog vores afmålte morgenmad i restauranten, og herefter gik vi på vores værelser – det hastede bestemt ikke med at komme ind til CN Tower i Toronto. I stedet fik vi læst korrektur på nyhedsbrev nr. 4 samt lagt billeder på. Vi fik også set lidt verdensnyheder på TV. Vi må absolut sige, at vi er "lidt" bagud med internationale nyheder. Jeg fik også kigget på et program med nogle små meget sminkede dansemus og deres udtagning til konkurrencer. Det var lige før mødrene kom op at slås.....tja

Km tælleren stod på: 10.729 km

Ca. 10.30 var vi klar til afgang fra Admiral Inn med kurs mod Canada National Tower – stadig diset, sååå... Inde i hotellets restaurant sad en hel flok damer med fine grønne hatte på.

På vejen observerede vi et godstog med mange vogne, og vi undrede os over at nogle af vognene havde noget med pakket ind i plastik, måske blomster.

I Toronto fandt vi hurtigt en parkeringsplads nær centrum, men skiltene og en venlig dame fortalte, at vi ikke måtte parkere uden "beboerkort", men hun fortalte, at vi kunne parkere lidt længere nede, mod betaling. Vi parkerede nær havneområdet og gik i retning af tårnet. Vi var temmelig tæt på, inden vi fik øje på en lille del af det, som ikke var indhyllet i dis. Vi var inde at kigge på priser og blev enige om at nøjes med at kigge ind i souvenirbutikken og købe et par postkort med udsigten fra tårnet, da det ville være spild af penge at tage op i tårnet. I souvenirbutikken blev Kjesten og Flemming shanghøjet af et par piger, der stillede mange spørgsmål til en brugeranalyse. For deres villighed fik de hver en CN Tower kuglepen. Herefter gik vi lidt videre og kom forbi Olympic Garden. Her var der mange navne på canadiske atleter i fliserne. Vi travede rundt i byen, og vi oplevede rigtigt mange mennesker med grønne hatte, sko, jakker og bukser, og vi fandt ud af, at det var Sct. Patrick's Day. Mange af de udklædte havde faktisk ikke ret meget tøj på, så måske ligger der et par forkølelser forude.... Vi troede faktisk, at vi havde patent på at være vikinger, men småfrysende med jakker og vanter havde vi bestemt mødt vores overvikinger.

CN Tower, Toronto

Et af de mange egern vi har set i området.

Efterhånden var vi ved at være lidt sultne, og vi fik 4 x salat med rejer og stærke sager på en vietnamesisk restaurant, meget lækkert. Vi var kommet til et meget asiatisk kvarter. Der er mange skyskrabere i byen og mange flere var under opførelse. Universitetet blev bygget i 1827, og her var der et grønt område med mange egern og mange egern-reder. Her var der også nogle af byens ældste og smukkeste bygninger. Derefter travede vi videre i blæsten og kulden, kun 9 graders varme. Vi havde ledt efter nogle fine Canadiske vanter til Berith, men vi havde overhovedet ikke heldet med os, så det må blive en anden gang. På et tidspunkt observerede Kjesten og jeg en lille butik, der hed Fido, og straks fik vi associationer i retning af udstyr til hunde, især da der også var et lille (hunde)hus, men sjovt nok viste detsig at være en telebutik. Vi så ikke mange (for os interessante) butikker, så dankortet har faktisk været lidt passivt. Ca. 15.30 var vi tilbage ved bilen og kørte de 25 km mod lufthavnen. Ca. en time senere fik vi afleveret bi-

len, hurtigt og uden problemer. Km tælleren stod på 10.822, altså har vi kørt 634 km i denne dejlige Jeep. Vi blev hurtigt tjekket ind ved selvbetjeningskranken af en venlig medarbejder fra lufthavnen. Flemming havde ellers lige fået at vide, at de ved skrankerne først ville tjekke ind 4 timer før afgang. Herefter gik vi på Starbucks og fik kaffe og chokolade. Da vi godt et par timer før afgang gik igennem security, blev Bent bodyscannet og Flemming blev "paddet" på. Vi piger gik bare lige igennem. Vi blev enige om at vi hellere lige måtte få en bid brød, inden vi skulle med flyveren, så vi fandt en kop kakao og en sandwich hos Starbucks. Vel om bord på flyet og klar til afgang fik vi at vide at vi ville blive en halv time forsinket, da der var problemer med den ene bagageuge, og en tekniker blev tilkaldt, men kl. 22.30 (dansk tid: 03.30) var vi klar til at gå i luften. Vi fik en lille flymenu bestående af bøf med ris og salat samt en kage til dessert, og derefter blev lyset i kabinen lukket kraftigt ned – nu var det sovetid, men det er temmelig svært at sove i flyet. Vi så en film, inden vi forsøgte at få lidt søvn i øjnene.

Søndag den 18. marts 2012

Kjesten: Flyveturen hjem gik uden problemer. Det "bumpede" dog lidt derudaf, så det var næsten som at køre på cubanske veje. Flyet var jo en lille smule forsinket ud af Toronto, så klokken var ca. halv fire dansk tid, da flyet var i luften. Inden vi så fik det varme måltid og drukket den lille flaske rødvin, gik der en rum tid, inden der blev ro på flyet. Derfor blev det ikke til så meget søvn denne nat – og så var den jo også siddende. På et tidspunkt blev jeg i tvivl, om Flemming var stået af. Han sad ikke ved siden af mig, da jeg vågnede ved halv ti-tiden, men da flyet ikke var fyldt helt op, havde han fundet et par sæder, hvor han kunne ligge halvvejs ned. Bent og Merete havde 3 sæder til deling, så de skiftedes til at ligge ned. "Morgenmaden" var ikke specielt nødvendigt, men den var også kun te/kaffe – juice – og en slags sandkagebolle! Jeg nød juicen.

Med den mindre forsinkelse samt tid ved bagagebåndet lykkedes det os først at komme med toget til København H, så vi var inde kl. 12.00 samtidig med, at toget kørte mod Sorø. En halv times ventetid var da ok, men så var der også en form for underholdning på toget, da der var temmelig mange mennesker med i vognen mod Esbjerg, som vi var kommet i. Det var vognen, hvor man kan medbringe cykler og barnevogne, og der var rigeligt af begge slags denne søndag. Med godt humør og hjælpsomhed gik det fint. I Høje Tåstrup steg endnu en passager ind i vores vogn, en lidt ældre dame, som jeg havde lagt mærke til før flyvning fra Toronto, og hun startede da også med at sige: Jamen vi har da vist fulgtes fra Toronto. Merete og jeg fik en længere snak med hende om Canada og rugbrød, som vi alle tre skulle hjem og bage. Vi fik ringet til familien og fortalt, at vi var helt hjemme, og især for os med gamle forældre var det dejligt igen at være hjemme uden at de havde haft større problemer, mens vi var væk.

Turens sidste rejsebekendtskab

I Sorø ventede Tanja og co. med frokost til os. Det var dejligt med noget dansk mad og samvær med børn og børnebørn. De små var meget glade for at se os, og jeg måtte absolut på gulvet og lege med Flexi-track sammen med Noah, inden vi kørte mod Viborg – i regnvejr. Heldigvis varer det ikke så længe, før Flemming og jeg igen tager til Sorø. Det sidste stop inden endelig hjemkomst var hos Bents far, Sander, som sammen med Berith havde tilberedt karbonader. Dejligt – og vi fik også et hjemmebagt rugbrød med hjem. Begge vore huse stod fint. Vores naboer, Irma og Karl Erik, havde passet godt på dem! ☺

For os skal der igen siges tak til Bent og Merete for godt venskab og rejsevenskab, for det er nemlig ikke helt det samme. Det er herligt sammen at kunne finde og dele de mange sjove og finurlige oplevelser. Vi har endnu ikke besluttet, hvor næste fælles tur går hen, men den går

Merete: Nu mangler vi bare at få vores rejsebudget gjort op.

Mange kærlige hilsener

Kjesten og Flemming, Merete og Bent